

беремъ, за какво ставаше всичко това. Тъмнитѣ облаци на западъ за минута се бѣха разкжсали, последнитѣ слънчеви лжчи паднаха върху покрития съ хора върхъ, и той ярко заблестѣ срѣдъ мрака на облацитѣ. Виждаха се ясно лицата на войницитеѣ, нетърпеливитѣ движения на конетѣ, сабитѣ, които проблѣсваха. Изведнъжъ гръмна отъ тамъ високо ура. Навѣрно бригадниятъ командиръ поздравяваше войницитеѣ съ победата. Но още това ликуваще ура не бѣше замлъкнало, и нѣщо тежко съ тжпъ ударъ падна и се заби предъ нашия окопъ. Граната. Още нѣколко гърмежи единъ следъ другъ и продължително, остро пищение въ въздуха. Ние привеждаме глави, но чуваме зловещото пищение да ни отминава. Изправяме се и гледаме назадъ: три или четири шрапнели се разпукватъ тъкмо надъ отрупания съ войници върхъ. Нови гърмежи. Но върхътъ бѣше вече пустъ и безлюденъ, каточе и по-рано не е имало хора. Войницитеѣ бѣха се прикрили въ долинитеѣ.

Това бѣха последнитѣ гърмежи — единъ водевиленъ край на страшния и кървавъ бой презъ цѣлия день. Турцитѣ, които се връщаха къмъ крепостъта, навѣрно сж видѣли тълпитѣ хора на освѣтения отъ заника върхъ, чули сж и виковетѣ ура. И тѣ сж разбрали всичко. Тия безвредни гърмежи приличаха повече на